

RAVNANJE SRCA

Julian Przyboś

Zastave so zrak zadušile.
Pod vse slavoloke so roke
upornikov že dinamit položile!

Kdo sem? Izgnanec iz ptičje družine.

Pod mojim peresom se miza razrašča čez rob
in spreminja obliko,
da zdi se kot tank pred napadom.
Že danes gori v meni dom, ki bo jutri v plamenih,
srce me hitreje napada.

Šrapnel se odbije ob drogu s svetilko —
ta hip so prižgali luči po vseh cestah.
In dan premineva grgraje ob bojni pesmi.

Iz trave rdeče ježijo se rebra mrtve livade.

Živ hodim po mestu prihodnjem, zdaj le še nekdanjem.

Kdo sem? Izgnanec iz ptičje družine.

Vrtovi — In prvi krajec kot trn, ki pribode iz veje —
Svet se svoboden in trd izpolnjuje brez mene,
le lovorov venec jesenskega listja mi pada na glavo.

...da ne bi več nikdar utihnil.

Lahak
bi obrnil vse žepe za gnezda teh lastovk,
ki proč od ljudi se selijo.